

Daan Viljoen Sun Karros, Namibia, 30.jul – 1. august 2014, 1.den

Po skončení pracovného programu vo Windhoeku som si zobral niekoľko dní voľna, dovolenku. Mal som v pláne urobiť si výlet a navštíviť kmene bushmenov (sanov). Ja im hovorím „najstarsi ľudia“. Jedni z posledných predstaviteľov pôvodných komunit lovcov a zberačov na Zemi. Už som si vopred našiel nejaké ponuky výletov k týmto domorodcom. Sú to 3 dni, z Windhoeku do Okumetameta a ďalej do „ba Tsawana Village“. Na recepcii v hoteli som si chcel dohodnúť detaily. Veľmi ochotne mi pomáhala recepcná menom Fancy, ale nakoniec z toho aj tak nič nebolo. Dozvedel som sa, že k bushmenom sa nedať ist na vlastnú päsť. Treba sprievodcu. Toho sa dá získať len v rámci organizovaného tripu. Tie sa robia pre minimálne dve osoby. Ja som bol sám, ale musel by som zaplatiť za dvoch a vyšlo by ma to asi na 1000 EUR v prepočte z namibijských dolárov (tie sú pevne naviazané na juhoafrický rand). To sa mi zdalo priveľa aj vzhľadom na to, že jedna noc mala byť v chatke a druhá pod stanom. A neboli v tom zahrnuté všetky výdavky potrebné na mieste. S takým srdcom som zrušil túto myšlienku, a o to viac ma mrzelo, že som do toho vopred nezasvätil moju kolegu Tinasheho, ktorý by podľa vlastných slov išiel so mnou, keby to vedel vopred. Smola a moja chyba! Ale k bushmenom by som sa chcel aj tak vybrať, možno niekedy nabuduce.

Tak mi nakoniec Fancy aj s ďalším chlapikom z recepcie (bola to vlastne jeho zásluha) navrhli alternatívu – výlet a pobyt v game reserve zvanej Daan Viljoen Sun Karros. Pozrel som si to na internete, zobral som to, najal som si soferu a na druhý deň som opustil hotel.

Foto: Recepcia

Daan Viljoen je vlastne rezervacia pre zvierata v Kalahari, asi 30 km na zapad od Windhoeku, na ubytovanie sluzi lodge. Dorazili sme tam okolo obeda. Prekvapilo ma, ako pekne je to vybudovane a upravene. Velmi stylove bungalovy sa rozprestierali na uboci kopca, pekna restauracia s bazenom. Plocha na kempovanie. V tuto rocnu dobu a cez tyzden to bolo cele takmer prazdne, klud a ticho.

Dostal som kluc a prisiel som k svojej chatke. Velmi pekna a necakane komfortna. Velka postel, zachod, sprcha, vsetko v typickom africkom style.

Foto: Moj bungalow v Daan Viljoen

Zlozil som si veci a kedze slnko bolo este vysoko, vybral som sa na prechadzku. Na recepcii som sa dozvedel, ze su tu dve znacene trasy, jedna kratsia a jedna dlhsia. Tak som si povedal, ze kratsiu absolvujem hned teraz popoludni a dlhsiu si necham na zajtra. Dostal som mapky a informacne materialy.

Foto: Na zaciatku znacenej trasy

Foto: Cintorin

Ta kratšia trasa sa volala „Wag ´n Bietije - Hiking Trail“ a zacinala sa hned za recepciou. Chodnik viedol do busa a krajina hned nabrala krasny africky vzhlad. Bola miestne obdobie sucha, priroda bola dost vyprahnuta. Slnko palilo, bolo teplo, ako u nas uprostred leta. Chodnik bol znaceny kratkymi zeleznyimi tykami s cervenou znackou. Po chvili som minul akysi opusteny stary cintorin. Skaly, trava, riedke stromy, kriky. Dorazil som k vodnej ploche, ktora zjavne sluzila ako napajadlo pre zver. V blativom brehu bol bezpocet stop roznych zvierat. Tu sa znacena trasa koncila.

Foto: V busi

Stretol som tam dvojicu bielych turistov, muza a zenu, poradili mi ist este dalej okolo jazera. Tak som sa tam pustil. Obisiel som vodu a pokračoval som dalej. Bola tam planina, okolo nej kopce a dalej este nejaka hradza. Nadabil som na vysusenu zdochlinu antilopy a obdavec pod krikom som nasiel aj lebku a parohy. Vyzerali vyborne, bola by to skvela trofej. Nevyhol som sa aspon jednej fotke.

Foto: Najdena „trofej“ antilopy

Rozhodol som sa vyliezt na najbliži vyší kopec, aby som získal lepší výhľad a prehľad. Stalo to za to. Krasný panoramatický výhľad na celé okolie do diaľky, podo mnou dve vodné nádrže, ktoré lakali zver.

Foto: Panoramatický výhľad z kopca

Fotografoval som na všetky strany, uporne som sa snazil zbadat nejake zvierata. V dialke na kopci som videl zirafy, ale bolo to pridaleko na lepsie foto. Vsade naokolo bol uplny klud.

A potom to prislo. Na svahu kopca priamo oproti mne som zaregistroval pohyb. A uvidel som zirafu. Potom dalsiu a zase dalsiu. Bolo to cele stado ziraf pasuce sa uboci kopca. Fotil som ako divy, zoomoval a nakrucal.

Potom som sa rozhodol ist blizsie. Opatrne som zbehol dole svahom a zacal som sa priblizovat k zirafam, pomaly opatrne. Ale zirafy tak isto pomaly a opatrne ustupovali smerom hore do kopca. Splhal som sa za nimi. Do bezprostrednej blizkosti som sa nedostal, ale urobil som niekoľko peknych fotiek.

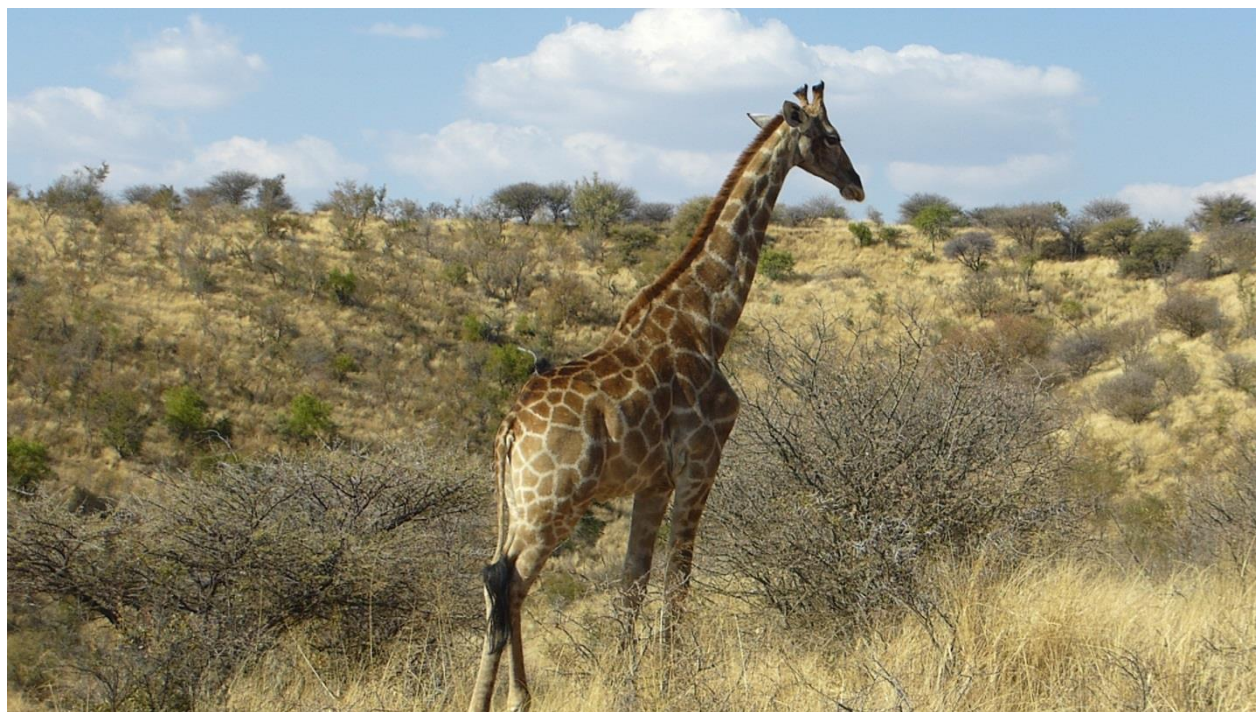

Foto: Zirafy

Tak som sa vrátil na základnu a chcel som si zaplvať v bazene. Ale dosiel som tak po kolena, voda bola ľadová. Preto bol úplne prázdny, z tých zopár prítomných sa nikto nemal chuť otužovať. Tak aspoň som si dal osviežujúcu sprchu pod holým nebom (studenu). A potom do svojej chatky. Medzitým sa celkom ochladilo, so zapadom slnka teplota okamžite výrazne klesá. Zistil som, že kúrenie (klimatizačná jednotka) v mojej chate nefunguje. Vybral som sa na večer a cestou som odskočil na recepciu nahlásiť problém s kúrením. Tu mi rovno dali kľúče od inej chatky, aby som to skúsil tam. S tým, že kľúče od prvej vrátim ráno. Tak som mal nakoniec k dispozícii dve chaty.

Vyborne som sa navečer, bol to zážitok. Vo veľkej restaurácii nás bolo len zopár ľudí, ale všetko fungovalo tak, ako malo. Otvorené až do konca. Obdivuhodne. Nepočul som tam žiadne vysvetlenia typu „kucharka musí ísť na posledný autobus, preto zatvárame“, ako sa mi to stávalo u nás.

Potme som dokráčal do bungalovu, pod jasnou oblohou žiariacou svetlom hviezd. Vzduch bol už riadne chladný, teplota v noci tu klesá blízko k nule. Po sprche som sa uložil k spanku, aby som čo najskôr zistil, že ani fungujúce kúrenie nastavené na maximum tu veľmi nepomáha. Teplo bolo možno pod stropom, ale v posteli bola riadna zima. Obliekol som si mikinu a do uší som si dal stople (hluk z ventilátora).

Ale cítil som sa dobre a ráno som sa zobudil v dobrej nálade.

© Text: Róbert Nádaskay, Foto: Róbert Nádaskay

www.thk.sk, 2014